

Eva de Wit
Weerzien
in Italië

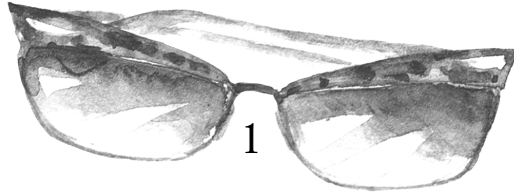
Twee zussen beleven de reis van hun leven

Eva de Wit

Weerzien in Italië

Uitgeverij Zomer & Keuning

‘Zonnebril... check... bikini... check... pinpas... check. Rijden maar!’

Lucia heeft zich naast haar zusje geïnstalleerd in de kleine, knalrode Fiat 500.

‘Ik hoop toch dat je nog iets meer bij je hebt dan dat.’ Dani kijkt schuin over haar schouder naar de achterbank die vol tassen staat. ‘Maar zo te zien wel, we zitten stampvol.’

‘Jouw auto is ook zo klein!’

‘Maar groot genoeg. Niks vergeten? Daar gaan we! Italië, *arriviamo!*’

‘Sinds wanneer spreek jij Italiaans?’ vraagt Lucia verbaasd.

Dani grinnikt. ‘Dat is zo ongeveer het enige wat ik kan zeggen.’

‘Mmm...’ Lucia klikt haar gordel vast.

Dani start de auto. ‘Heb je het fotoalbum bij je?’

‘Ja, natuurlijk. Rijden nu maar!’

‘Rustig, even de navigatie instellen...’ Dani tikt de gegevens in op het schermje en dan rijden ze weg.

Het eerste stuk zeggen ze geen van beiden veel.

Dani heeft haar aandacht bij het verkeer en Lucia is met haar gedachten bij wat ze achterlaat. Adama, haar ex met wie ze bijna een jaar heeft samengewoond in het luxueuze penthouse, belde haar gisteravond opeens en wilde haar nog een keer spreken. Ze was naar hem toe gegaan, op de kleine kamer waar hij nu woont. Dat had ze beter niet kunnen doen. Het had hem weer verwachtingen gegeven, die zij niet kan en niet wil waarmaken. Ze zag

opeens in dat alleen zijn mooie lijf haar een tijd geboeid had. En dat is geen liefde, besepte ze gisteravond heel duidelijk.

Het was best lastig geweest om een eind aan die relatie te maken, niet in de laatste plaats omdat het ook betekende dat ze andere woonruimte moest zoeken. In haar eentje kon ze het luxe appartement niet betalen. En waar in Amsterdam vind je iets geschikts? Ruimte om te wonen en vooral ruimte met een goede lichtval om te kunnen schilderen? Lucia zucht zacht. Nou ja, dat probleem komt later wel.

Nu eerst de reis naar Italië, op zoek naar Davide, haar biologische vader. Ze hoopt dat hij nog leeft, dat ze hem kan vinden en dat hij openstaat voor een kennismaking met zijn dochter. Ze is nieuwsgierig en opgewonden als ze erover nadenkt. Wie is hij? Weet hij van haar bestaan?

Hopelijk gaat ze dat snel ontdekken, eerst de lange autorit nog.

Ongedurig rommelt ze aan de knoppen van de autoradio. 'Ik heb geen zin in nieuws en actualiteiten.'

'Zal ik een muziekszender opzoeken of heb je een leuke cd?'

'In het dashboardkastje liggen cd's, kijk maar.'

Dani is ook diep in gedachten. Er waren nog geen concrete vakantieplannen toen Lucia haar kortgeleden vroeg om mee te gaan naar Italië. Nou ja, mee te gaan... Lucia, die zelf geen auto en zelfs geen rijbewijs heeft, kan haar en haar auto natuurlijk goed gebruiken.

Ze was eigenlijk van plan geweest om tijdens deze zes weken zomervakantie haar woonboot opnieuw in de verf te zetten. Maar na de onthutsende ontdekking over het verleden van haar zus, was ze graag bereid om die plannen te wijzigen.

De stem van een Franse zanger klinkt door de auto. 'Adamo!' zegt Dani. 'Ken je zijn muziek? Een cd uit mama's huis, best leuk.'

'Nooit van gehoord. Ik pakte deze cd vanwege z'n naam... deed me even denken aan Adama, maar dit is heel iets anders dan zijn Zuid-Afrikaanse muziek.'

'Vous permettez, monsieur, que j'emprunte votre fille,' zingt de stem verder.

Dani neuriet zachtjes mee.

'In elk geval toepasselijk, een liedje over een vader...' zegt Lucia. 'Maar van mij mag hij uit, hoor. Heb je niks beters bij je?'

'Jij hebt hem aangezet.' Dani rijdt de oprit naar de snelweg op.

Lucia laat de cd weer uit de speler glijden en zoekt op de radio naar een muzikzender.

Dan zijn ze allebei weer verdiept in hun eigen gedachten.

Als ze op de A3 richting Keulen rijden, kijkt Lucia demonstratief op haar telefoon. 'Weet je hoelang we al rijden? Vind je niet dat het hoog tijd wordt voor een koffiестop?'

'Ja, dat dacht ik ook net. Op de volgende parkeerplaats zal ik even stoppen.'

'Parkeerplaats? Bij het volgende wegrestaurant bedoel je hopelijk? Je wilt toch niet zeggen dat je een thérmoskannetje koffie bij je hebt, hè?'

'Toch wel, kijk aan, hier is al een parkeerplaats.' Dani zet haar knipperlicht aan naar rechts en rijdt de afrit op.

'Doe niet zo burgerlijk, zeg. We kunnen toch gewoon een kop koffie drinken in een restaurant?'

'Het is of ik mama hoor! Lieve zus, we zijn misschien nog wéken onderweg, een beetje zuinig beginnen kan geen kwaad. Tot we jouw rijke pa met z'n kasteel gevonden hebben, zullen we nog onkosten genoeg krijgen.'

Lucia geeft geen antwoord.

Als Dani de auto heeft stilgezet en uitstapt om vanachter haar stoel een thermoskan met koffie en twee bekers te pakken, stapt ook Lucia uit. Ze zegt nog steeds niks.

'Dat was flauw van me, sorry Luus, die opmerking over je vader.' Dani kijkt naar haar zus, die naar een picknicktafel loopt en zich op de bank laat neervallen, een geïrriteerde uitdrukking op haar gezicht. 'Maar een beetje rustig aan doen met ons geld is wel verstandig. Het onderwijs geeft me wel zes weken vakan-

tie, maar geen vakantiegeld om zes weken royaal in Italië uit te geven.’ Dani zet de thermoskan op de tafel, de bekers ernaast, en gaat tegenover Lucia zitten. Ze schenkt de bekers vol en schuift er een naar haar zus. ‘Proost! Op onze zoektocht!’

Op Lucia’s gezicht breekt alweer een glimlach door. Ze pakt de beker koffie en heft hem even naar Dani. ‘Ja, op ons Italiaanse avontuur!’ zegt ze. ‘Je bent een beetje een tuttebol, maar soms ben je ook wel verstandig. Weet je dat we elkaar de laatste weken vaker hebben gezien dan in de afgelopen vijf jaar?’

‘Is dat zo? Tja, dit soort dingen verbinden hè?’ Dani pakt de thermoskan weer vast. ‘Nog een keertje inschenken? Nu is het nog vers en warm.’

Lucia knikt en houdt haar beker bij. Zwijgend drinken ze hun koffie.

Al snel rijden ze weer verder. Lucia bestudeert de kaart van Duitsland en Zwitserland. ‘Hoe ver wil je eigenlijk rijden vandaag?’

‘Mmm, we zien wel... in elk geval tot ter hoogte van Basel of misschien Luzern. Daar ergens een simpel hotelletje zoeken. Mee eens?’

‘Jij bent de chauffeur,’ zegt Lucia schouderophalend.

‘Eerst maar kijken hoe vlot het gaat.’ Dani zingt zachtjes mee met de radio en Lucia valt in met een tweede stem en tikt op de maat tegen de zijkant van haar stoel.

Als het nummer afgelopen is, schieten ze allebei in de lach. ‘Net als vroeger, achter in de auto bij mama,’ zegt Lucia. ‘Eigenlijk zingen we best goed samen, misschien kunnen we er ooit iets mee.’

‘Ja, vast,’ grinnikt Dani.

Dan wordt het weer stil in de auto. Het is druk op de weg, maar gelukkig zijn er geen files.

Dani kijkt opzij, naar Lucia. Ze zit wat onderuitgezakt, met haar ogen gesloten.

‘Daan, wat vind jij eigenlijk van mama?’ vraagt Lucia opeens.

‘Ze gaat best snel achteruit...’ antwoordt Dani. ‘Alzheimer is een ellendige ziekte.’

‘Nee, dat bedoel ik niet. Wat voor een soort moeder vind je haar, vond je haar vroeger, als je haar vergeleek met die van de meiden uit de klas?’

Daar moet Dani even over nadenken. Dan zegt ze langzaam en wat behoedzaam: ‘Ze was gewoon... mama. Wel heel anders dan moeders van vriendinnen, dat wel. Waarom vraag je dat nu?’

Lucia gaat wat rechterop zitten. ‘Eigenlijk wist ik nooit wat ik aan haar had, jij wel?’

Dani aarzelt even. ‘Ik snap wat je bedoelt. Maar de laatste tijd vraag ik me soms af of ze misschien al veel eerder ziek was dan wij wisten. Hoelang kan alzheimer er zijn zonder dat het echt onderkend wordt, weet jij dat?’

Lucia schudt haar hoofd. ‘Geen idee, maar toen wij kinderen waren, had ze die ziekte echt nog niet. Ze was, nou ja, ze was lief, maar ze gedroeg zich natuurlijk helemaal niet als een echte moeder. We mochten dingen die geen ander kind mocht, toch?’

Dani schiet in de lach. ‘Je bedoelt dat ze ons opeens liet spijbelen om een paar dagen achter elkaar naar het strand te gaan als het warm was. Of het goedvond dat alle meiden uit de klas bij ons logeerden, zomaar, omdat we dat gezellig vonden. Dertien, veertien meiden die door het hele huis liepen, films keken en op luchtbedden in de kamer sliepen. Terwijl mama zelf boven op haar kamer zat en daar een film keek en nergens op lette. Ja, dat was wel bizar, maar ook leuk.’

Lucia knikt. ‘Ja, dat waren de leuke dingen. Maar er waren ook minder fijne dingen, zoals al die keren dat mama opeens een oppas inhuurde voor ons en dan zelf met een stel vrienden en vriendinnen een paar dagen met onbekende bestemming vertrok...’

‘Ja,’ zegt Dani zacht. ‘Ik was altijd bang dat ze niet meer zou terugkomen. Jij had dat niet, hè?’

‘O jawel, ik was ook vaak bang. Maar ik moest de grote zus

zijn, daarom deed ik altijd heel stoer tegen jou.’

‘Of ze bracht ons opeens bij tante Lia, zonder te vertellen waar ze naartoe ging of wanneer ze ons weer zou komen halen.’

‘Ik weet dat ze vaak iets met mannen had... Soms kwam er toch opeens een nieuwe oom bij ons eten? Of weet jij dat niet meer? Toen we wat ouder werden, gebeurde dat minder vaak.’

‘Vaag... Nee, toen wij ouder werden en waarschijnlijk te veel begrepen, bracht ze ons gewoon naar tante Lia en verdween ze voor een weekend of langer.’ Dani kijkt even opzij naar haar zus. ‘Waarom hebben we hier nooit eerder over gepraat?’

Lucia haalt haar schouders op. ‘Te eng misschien? We hielden ons allebei groot voor elkaar. Ik was de grote zus en grote zussen zijn niet bang.’

‘En ik wilde niet kinderachtig doen, even stoer zijn als jij...’ zegt Dani zacht.

‘Ach ja, die mama!’ zegt Lucia nu weer op luchtige toon. ‘Ze hield van mannen en zorgde gewoon dat ze niks tekortkwam op dat gebied.’

Dani reageert niet, ze vindt het vervelend dat Lucia op deze toon over hun moeder praat. Ook al heeft ze waarschijnlijk gelijk met haar opmerking.

‘Als ze deze ziekte niet had gekregen, hadden we waarschijnlijk nooit de waarheid over mijn geboorte gehoord,’ gaat Lucia nadenkend verder. ‘Of we hadden dat fotoalbum pas na haar dood gevonden.’

‘Waarschijnlijk, ja...’

’s Middags komen ze van de ene file in de andere terecht. Terwijl ze langzaam vooruitkomen, optrekken, remmen, optrekken en remmen, laat Lucia een goedkeurend geluid horen.

‘Wat is er?’ vraagt Dani.

‘Leuke vent in die auto naast ons, kijk maar, we komen zo weer naast hem.’

‘Doe normaal, Luus!’

Haar zus lacht en gebaart naar de man in de Mercedes, waar

ze nu precies naast staan. ‘Kom op, Dani, volkomen ongevaarlijk, hoor.’

‘Dat zeg jij. Je lijkt meer op mama dan je...’

‘En bedankt!’ zegt Lucia, zonder het oogcontact met de man naast haar te onderbreken.

‘Wat dacht je van jezelf? Jij durft ook geen vaste relatie aan.’ Nu kijkt ze haar zus recht aan, de Mercedes is hen weer een paar meter vooruit. ‘Misschien ook net zo wispelturig als mama?’

Dani opent haar mond, maar sluit hem ook weer. Is dat waar, heeft Lucia misschien gelijk? Is dat de reden dat ze nog steeds alleen is? Of durft ze zich niet te binden, vanwege de onrust die ze bij hun moeder heeft gezien?

Een poos rijden ze verder zonder met elkaar te praten.

Dani heeft een cd van Anouk aangezet.

Na een tijdje, als ze de file alweer achter zich hebben gelaten, spreekt Dani hardop haar gedachten uit: ‘Een ding weet ik zeker, als ik ooit aan een man of kinderen begin, wil ik het heel anders dan hoe het bij ons was. Dus gewoon huisje, boompje, beestje, en niet van hot naar her trekken. Eén man, één huis, één woonplaats, klaar!’

Lucia kijkt haar van opzij aan. ‘Als... dat zeg je goed. Want waarschijnlijk begin je er nooit aan, net zomin als ik het durf of kan. We hebben gewoon te veel onrust in onze genen en te veel foute ervaringen om ons rustig te settelen met een man. En waarom zou je ook? Er zijn zoveel leuke mannen in de wereld! Zonde toch, om je vast te leggen aan één exemplaar? De ideale man bestaat niet.’

Dani reageert niet en opnieuw is het een poos stil in de auto.

Net voorbij de afslag Freiburg stelt Dani voor: ‘Volgende afslag nemen en een plekje zoeken om te overnachten?’

‘Ik vind het prima. Zijn we eigenlijk al op de helft?’

‘Van de ruim twaalfhonderd kilometer hebben we er... eens kijken... zeshonderdzig gehad, ja, over de helft dus. Morgen maar weer verder en dan hopen op minder file, ik ben het echt helemaal zat.’

Een halfuur later hebben ze al een kamer gevonden in een pension in een klein Duits dorp. Er staat een kamer met twee smalle bedden en een badkamer tot hun beschikking.

‘Meer heb ik niet nodig vandaag. Nou ja, straks een lekkere maaltijd natuurlijk!’ Lucia zit in kleermakerszit op het zachte donzen dekbed. Ze checkt de berichtjes op haar telefoon.

Dani is op haar bed gaan liggen. Voor ze het weet, vallen haar ogen dicht.

Lucia is ook op haar bed gaan liggen, maar achter haar gesloten oogleden draait zich de film van de afgelopen weken af.

Het begon met het opruimen van de laatste dozen, nog afkomstig uit het huis van mama. Zijzelf had er weinig belangstelling voor gehad, ze had het aan Dani overgelaten, zoals ze ook de meeste zorg voor mama aan haar zusje had overgelaten.

Maar nadat Dani met het oude fotoalbum was komen aandra-ven, was dat helemaal veranderd. Natuurlijk hadden ze altijd geweten dat hun vader een Fransman was en dat hij samen met hun moeder de eerste jaren van hun huwelijk in het Italiaanse Savona had doorgebracht. Lucia is daar zelf ook geboren, maar nog voor haar zusje Daniëlle ter wereld kwam, zijn ze als gezin naar Nederland verhuisd. Zijzelf heeft daar nog vage herin-neringen aan. Toen ze nauwelijks vijf jaar oud was, is haar vader tij-dens een bergwandeling in een ravijn gestort en overleden. Maar behalve die feiten, heeft mama nooit iets verteld over haar vader.

Haar vader... nou ja, René, de man van wie ze dacht dat hij haar vader was!

Nadat ze dit voorjaar hun moeder confronteerden met de foto’s uit het oude album, ontdekten ze dat Lucia dus een ande-re vader heeft dan haar zusje.

Mama heeft de man op de foto’s aangewezen als Davide. ‘Mijn minnaar!’ had ze zonder schroom of twijfel verteld. ‘Hij is de vader van mijn Lucia.’

Mama besefte niet eens meer dat het Lucia en Dani, haar eigen dochters, waren aan wie ze dit vertelde.

Een DNA-test heeft het bevestigd: Dani en zij zijn halfzusjes. Het was een schok, maar tegelijk prikkelde het haar nieuwsgierigheid naar de man die haar verwekt heeft.

Dus zat er maar één ding op: op reis naar het Italiaanse Savona, op zoek naar de plek van de foto's.

Van haar moeder is ze niet veel meer te weten gekomen, maar op een zeldzaam helder moment heeft ze wel verteld over het kasteel, waar de mensen van de kunstenaarsgroep, waarvan ook papa René deel uitmaakte, elkaar vaak ontmoetten.

De rest zal ze zelf moeten uitzoeken. Samen met Dani. Toch wel super, dat haar zusje met haar mee wil gaan. Sinds ze volwassen zijn, hebben ze erg weinig contact gehad. Pas na de opname van mama in het verpleeghuis in Amsterdam, is dat contact wat hersteld.

Het dorp is niet groot, maar beschikt over een leuk ogend café-restaurant. In de serre hebben ze voor een tafel met uitzicht over het dorpsplein gekozen.

'Hè, heerlijk.' Dani heft haar glas witte wijn, 'op onze vakantie, zus! En dat we je *padre* mogen vinden!'

Lucia neemt een slokje van haar wijn. 'Ja, ik ben zo benieuwd! Het enige aanknopingspunt dat we hebben, is dat hij Davide heet. Maar volgens mij is dat een naam die wel vaker voorkomt, dus het is de kunst de ware Davide te vinden.'

'Heb je al nagedacht over hoe en waar je wilt gaan beginnen met zoeken?'

Lucia haalt haar schouders op. 'Niet echt. Gewoon maar in Savona een hotel nemen en hier en daar eens een praatje maken. Als het klopt dat er inderdaad een soort kasteel staat, zijn er vast wel mensen die weten wie daar vijfendertig jaar geleden woonden.'

'Jij bent in Savona geboren, maar dat was misschien in een kliniek of zo? Was dat huis of kasteel van de foto eigenlijk wel in Savona, of ergens in de buurt misschien?'

Lucia doet de menukaart dicht en legt hem neer. 'Geen idee,

eerlijk gezegd. Dat was nou een van die vreemde dingen van mama, hè? Dat ze nooit iets over het verleden wilde vertellen. Ik weet niks over de eerste vier jaar van mijn leven, we weten niets over de Franse familie van papa, alles was onbespreekbaar. We weten zelfs niet eens waar papa, nou ja, jouw vader, is begraven. Ja, ergens in Frankrijk... lekker vaag. Pas het laatste jaar vertelde ze af en toe iets, maar ja, hoeveel je daarvan kunt geloven...'

'Wat neem jij?' Dani legt de menukaart ook op tafel. 'Ik ga voor de Wiener Schnitzel mit Gemüse.'

Lucia glimlacht naar haar zus. 'Wat zijn we eensgezind. Daar ga ik ook voor.'

Zodra ze besteld hebben, komt Dani terug op hun eerdere gespreksonderwerp. 'Ik heb regelmatig geprobeerd meer te weten te komen over de familie van papa. Rond m'n achttiende, negentiende, was ik van plan een poosje naar Frankrijk te gaan en de familie daar op te zoeken. Maar het enige wat mama kwijt wilde, was dat de ouders van papa het contact verbroken hadden toen papa en zij trouwden. Volgens mama vonden ze het niks dat hij met een Nederlandse vrouw trouwde. Na zijn dood heeft ze nooit meer iets van ze gehoord, vertelde ze. En ze bleef heel vaag over de plaats in Frankrijk waar die familie zou moeten wonen. Ik vraag me af of ze het überhaupt wel wist.'

'Rare familie zijn we!' Lucia kijkt haar zusje nadenkend aan. 'En toch vind ik het leuk dat we dit samen doen, zelfs als het niks wordt met die vader van me. Zonde eigenlijk dat we al die jaren zo weinig contact hadden, we zijn tenslotte elkaars enige familie.'

In het dorp is weinig te zien of te beleven, direct na het eten gaan ze terug naar het pension.

'Ik neem even een douche en kruip dan onder dit heerlijke donzen dekbedje.' Dani begint zich uit te kleden. 'Ik ben gaar van de hele dag in die auto.'

Ze verdwijnt in de aangrenzende badkamer en even later hoort Lucia het water van de douche kletteren.

Lucia pakt haar laptop en gaat naar de Facebookpagina van Adama, maar natuurlijk is daar niets nieuws te zien. De laatste keer dat hij iets gepost heeft, is drie maanden geleden. Een romantische foto van hen samen aan het strand van Zandvoort.

Ze blijft er even naar kijken, dan klikt ze de pagina resoluut weg. Via Google gaat ze naar Savona. ‘Kasteel in Savona’ geeft wel een aantal foto’s weer. Ze heeft ze de laatste weken al vaak bekeken, maar ze roepen geen enkele herinnering op. Nee, het grote huis dat ze in haar herinnering heeft en dat op sommige foto’s in het groene fotoalbum van haar moeder te zien was, lijkt hier niet op.

Lucia scrollt van het een naar het ander, de foto’s van de stad Savona komen haar ook niet bekend voor. Waarschijnlijk heeft Dani gelijk met haar opmerking van deze middag. Ze is dan wel in Savona geboren, maar vermoedelijk woonde ze met haar ouders ergens anders.

Was het wel in Italië?

‘Prima douche, heerlijk!’ Dani stapt de badkamer uit.

‘Ik denk dat je gelijk had...’ zegt Lucia van achter de laptop.

‘Gelijk, wat bedoel je?’

‘Er is helemaal geen kasteel in Savona.’

‘Wel toch? Ik heb zitten googelen...’

‘Nee, dat is het niet. Ik vraag me nu af of we eigenlijk wel in Savona moeten zijn. Het kan inderdaad zo zijn dat ik daar alleen maar ben geboren.’

‘We gaan daar ons licht opsteken. Een paar dagen aan het strand daar lijkt me helemaal geen verkeerde plaats om wat informatie in te winnen over een mogelijk kasteel waar kunstenaars zich ophouden of in het verleden hebben gewoond of samenkwamen.’

Met een zucht sluit ze haar laptop af. Tot nog toe heeft ze deze reis gezien als een leuke avontuurlijke vakantie met als extraatje een zoektocht naar haar biologische vader.

Maar de laatste dagen is ze steeds meer met dat laatste bezig. Zal ze haar vader vinden en wie is hij?

Wat als je vader ineens niet je vader blijkt te zijn?

Nadat de moeder van Lucia en Dani is opgenomen in een verpleeghuis, ontdekken de zussen dat ze het jarenlang niet zo nauw heeft genomen met de waarheid. Als een DNA-test uitwijst dat Dani en Lucia geen zussen maar halfzussen zijn, besluiten ze in de zomervakantie te vertrekken naar Italië om te ontdekken wie dan wel Lucia's biologische vader is. Maar in plaats van antwoorden, komen er juist steeds meer raadsels en vragen over het verleden.

Eva de Wit schreef *Een huis in Frankrijk* en *Een zomer in Frankrijk*, waarmee ze haar naam stevig vestigde als auteur van zomerse feelgoodromans. Met *Weerzien in Italië* zet ze die lijn voort. Spanning, romantiek en zonschijn, dat is Eva de Wit.

NUR 340

ISBN 978-9401913829

9 789401 913829

Z&K

www.zomerenkeuning.nl